

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **P. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2016, č. j. MSK 103515/2016, o **přestupku**,

t a k t o:

I. Žaloba **se z a m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí ze dne 3.2.2016, č. j. MUFO 27008/2015 ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Propustnost skel určily pouze z nálepky na skle vozidla, ze které se mělo podávat, že propustnost skel je 20 %. Žalobce uvedl, že již za řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že tato nálepka byla umístěna na sklo vozidla

jeho přítelem, který pracuje v jeho autoservisu, jako pouhý vtip. K prokázání tohoto tvrzení navrhoval provést důkaz ohledáním vozidla, změřením propustnosti skel, čímž se mělo prokázat, že z vozidla byl dobrý výhled a že zatemnění bočních skel bylo pod zákonem stanovenou mez. Správní orgány považovaly navrhované důkazy za nadbytečné, s čímž nesouhlasí. Žalovaný argumentoval jednak atestem umístěným na předních bočních autosklech vozidla a fotodokumentací s tím, že skla na fotografiích jsou černá a nelze přes ně vidět vůbec nic i přes slunečné počasí. K tomu žalobce poznamenal, že právě ve slunečném počasí se sluneční paprsky od autoskla odrážejí nejvíce a ty potom působí z venkovní strany jako zrcadlo a do vozidla nelze vůbec vidět, ačkoliv nejsou ztmavena vůbec nebo jen nepatrně. Žalovaný neuvěřil jeho tvrzení, že nálepka atestu byla na vozidlo nalepena v žertu, považoval toto tvrzení za nereálné s tím, že v autorizovaném servise by těžko takovou nálepkou umístili, jelikož si jsou technici vědomi, jaké následky by s tím byly spojené, a současně žalobci vytkl, že neuvedl žádné další konkrétní skutečnosti, jako je název servisu nebo technika, který měl v žertu atest nalepit. Žalobce namítal, že není podstatné, co je na skle nalepeno, ale zda skutečně sklo bylo ztmaveno nad zákonem stanovenou mez či nikoliv. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil k navrhovanému důkazu ohledáním vozidla a změřením propustnosti skel a nevyvrátil jeho námitku, že tyto důkazy nejsou nadbytečné.

Žalobce dále namítal, že správní orgány se dopustily nesprávné právní kvalifikace přestupku. Správní orgán měl přestupkové jednání kvalifikovat tak, jako policisté na místě, tedy jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Uvedl, že v odvolání namítal, že technický stav vozidla bezprostředně neohrožoval závažným způsobem ostatní účastníky provozu, neboť v době zastavení byl minimální provoz s absencí chodců, dále existovala mimořádně dobrá viditelnost díky slunečnému počasí a ztmavení oken bylo spíše ku prospěchu viditelnosti. Žalovaný tyto námitky posoudil jako nedůvodné s tím, že přestupek byl spáchán ve 14:47 hodin, tudíž dle žalovaného nelze tvrdit, že se jedná o dobu minimálního provozu a dále argumentoval, že propustnost předních bočních skel 20 % bezprostředně ohrožuje bezpečnost a plynulost provozu. Žalobce uvedl, že závěr žalovaného, že se přestupek měl stát ve 14:47 hodin, nevyvrátil jeho tvrzení, že v danou dobu a místě nebyl žádný provoz. Ten nebyl v daném místě a čase nijak zjišťován, přesto o něj správní orgány opřely své úvahy, zda údajný technický stav jeho vozidla bezprostředně ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu. Žalobce v tom spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán nemůže rozhodovat na základě skutečností, které nebyly nijak zjišťovány. Žalobce současně odmítá závěr žalovaného, že propustnost autoskel 20 % ohrožuje bezpečnost a plynulost provozu, jelikož sama autoskla nemohou nikoho ohrožovat. V těchto souvislostech současně namítal, že prokázání tvrzení, že v daném místě a čase nebyl žádný provoz, že bylo slunečné počasí a ztmavení skel bylo spíše ku prospěchu věci, navrhoval provést výpověď svědků – zasahujících policistů. Správní orgány tyto důkazy neprovedly. Správním orgánům vytkl, že se dostatečně nevypořádaly s neprovedením důkazu výslechy svědků, namítal, že autoskla s propustností nemohou ohrožovat plynulost a bezpečnost provozu na pozemních komunikacích s tím, že současně odmítá, že by autoskla měla mít nižší, než předepsanou propustnost. Pomocí svědeckých výpovědí chtěl prokázat, že za minimálního provozu a slunečného počasí sloužilo ztmavení skel ku prospěchu řidiče, jelikož ten mohl lépe vidět na vozovku, neboť nebyl nebezpečně ozářen slunečním svitem, který žalobci při řízení dělá značné problémy. Žalobce poukázal na to, že neměl v úmyslu prokazovat svědeckými výpověďmi skutečnosti, které byly již ve spisovém materiálu zaneseny v podobě fotografií. Poukazoval na to, že z úředního záznamu policistů vyplývá, že policisté na

místě nehodnotili ztmavení autoskel jako zvlášť závažnou technickou vadu vozidla, která by ohrožovala bezpečnost a plynulost provozu. Tito policisté zařadili jeho jednání pod jinou právní kvalifikaci. Svědeckou výpověď by bylo postaveno najisto, do jaké míry bylo ztmavení skel v danou dobu nevhodné či nebezpečné. Nelze proto tvrdit, že se jednalo o důkaz nadbytečný.

Žalobce dále vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že bezpečnost a plynulost provozu byla také ohrožena tím, že jednak na žalobce přes boční přední autoskla neviděli ostatní účastníci provozu, jednak tím, že žalobce neviděl přes přední boční autosklo ven. Zdůraznil, že z vozidla měl velmi dobrý výhled, neboť autoskla nebyla ztmavena tak závažným způsobem, jak se jeví na fotografiích pořízených policisty na místě spáchání přestupku, což namítal v odvolání a na podporu svého tvrzení navrhl ohledání vozidla, čímž by bylo jasně prokázáno, že výhled z něho je velmi dobrý. Tvrzení žalovaného nejsou ničím podložena.

Dále žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno stanovení přesné formy zavinění, což je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích. Ve výroku rozhodnutí je pouze konstatováno „zavinění z nedbalosti“. Dle jeho názoru forma zavinění musí být určena jednoznačně, výrok připouští též výklad, že přestupek byl spáchán z nedbalosti vědomé, ale i nevědomé. Určení formy zavinění je významnou okolností důležitou i pro hodnocení stupně společenské nebezpečnosti činu.

Dále žalobce namítal, že z výroku nevyplývá, že boční skla vozidla byla zatemněna na propustnost zjevně nižší než 70 %, ale plyne z něj toliko to, že byly ztmaveny pod zákonem stanovenou mez. Uvedl, že je mu kladeno za vinu porušení § 40 odst. 2 písm. b) bod 2 vyhl. č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti vozidel, podle kterého platí, že závadou podle odst. 1 je vždy v zasklení vozidla zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 70 % nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %. Z výroku rozhodnutí se však toliko podává, že kontrolou bylo zjištěno, že vozidlo nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť přední boční autoskla byla ztmavena pod zákonem stanovenou mez. Je nezbytné rozlišovat mezi barvou skel (a jejich případným ztmavením) a jejich světelnou propustností. Rovněž z výroku neplyne ani to, že by ztmavení bylo zjevně nižší než 70 %. Lze též namítnout, že danou mez 70 % nestanovuje zákon, ale právní předpis nižší právní síly. Je mu tedy výrokiem rozhodnutí kladeno za vinu ztmavení (změna barvy skel) nikoli jejich zatemnění (snížení světelné propustnosti). Ztmavení skel však není porušením § 40 odst. 2 písm. b) bod 2 vyhl. č. 341/2014 Sb., které je mu kladeno za vinu. Výrok je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgán mu uložil vyšší pokutu, než je zákonem stanovená minimální hranice peněžitě sankce a toto nedostatečně odůvodnil, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Správní orgán uvedl toliko to, že přihlédl k osobě obviněného, respektive k jeho evidenční kartě, která obsahuje 6 záznamů o spáchání přestupku. Z tohoto hodnocení správního orgánu není patrné, zda toto žalobce přičítá k tíži či v tom spatřuje polehčující okolnost. Z odůvodnění není zřejmé, jakým způsobem správní orgán tyto záznamy posuzoval, jelikož žalobce namítal i to, že správní orgán nerespektoval institut zahlazení odsouzení, neboť má v záznamech přestupky staršího data. Správní orgán při výměře sankce nepřihlédl ke všem zákonným kritériím dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobce také namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj není patrné, zda mu byl uložen zákaz řízení všech druhů motorových vozidel nebo toliko motorových vozidel skupiny B.

Dle žalobce nedostatečné jsou také úvahy správního orgánu o naplnění materiální stránky přestupku, neboť z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán je příznivcem překonaného názorového diskurzu, podle kterého k naplnění materiální stránky přestupku postačuje naplnění formálních znaků přestupku. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů co do naplnění materiální stránky přestupku, správní orgán zastával formalistický pohled na věc, který je v rozporu s právním státem.

Dále žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením za údajný přestupek je spojen též bodový postih. To je dle jeho názoru v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též druh a výměru sankce.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaný uvedl, že skutečnost, že je propustnost autoskel menší než 70 %, byla zřejmá z nálepky na autoskle a dále již pouhým okem bylo rozeznatelné, že propustnost autoskla jednoznačně nedosahuje 70 %. Z tohoto důvodu nebylo potřeba provádět žádné měření propustnosti autoskel. Sám žalobce uvádí v žalobní námitce, že je potřeba, aby si orgány veřejné moci obstaraly potřebné technické vybavení, pokud je to třeba pro řádné zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný má za to, že to potřeba nebylo, jelikož skutkový stav věci byl zjištěn bez toho, aniž by muselo proběhnout měření propustnosti autoskel. Žalovaný má za to, že správní orgány se dostatečně vypořádaly s navrhovanými důkazy. Žalovaný tak učinil na straně 7 napadeného rozhodnutí. Navrhované důkazy nebyly provedeny, jelikož by byly nadbytečné. Žalovaný má za to, že i bez těchto důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což uvedl již v napadeném rozhodnutí, na něž odkázal. K námitce ohledně nesprávné právní kvalifikace žalobce uvedl, že o závalu bezprostředně ohrožující se jedná vždy, pokud je ztmaveno čelní sklo na propustnost zjevně nižší než 70 % nebo ztmavena přední boční skla na propustnost zjevně nižší než 70 %. Tato skutečnost sama o sobě ohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu a je naplněn materiální znak přestupku. Provoz na pozemní komunikaci či počasí pak mohou být polehčující nebo přitěžující okolností, ke kterým lze přihlédnout ve vztahu k uložené sankci. Pro naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku pak není ani podstatné, zda žalobce z vozidla dobře viděl nebo neviděl, či zda na něj viděli nebo neviděli ostatní účastníci provozu, jelikož je zcela zřejmé, že žalobce neměl ve vozidle autoskla, která by vyhovovala zákonným požadavkům. Právní kvalifikace je proto dle žalovaného zcela správná. Ve zbytku pak žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. K formě zavinění žalovaný uvedl, že přestupkový zákon rozlišuje jako formy zavinění úmysl a nedbalost. V přestupkovém zákoně není nikde uvedeno výslovné členění nedbalosti na vědomou a nevědomou. To je úkolem právní teorie. Žalovaný odkázal na § 4 odst. 1 a podpůrně na § 3 zákona o přestupcích s tím, že tato ustanovení nerozlišují mezi nedbalostí vědomou a nevědomou. Je proto zcela dostatečné, je-li v rozhodnutí uvedeno, zda je přestupek spáchán z nedbalosti nebo v úmyslu. K namítané nesrozumitelnosti výroku žalovaný uvedl, že pokud je vozidlo technicky nezpůsobilé za situace, kdy je propustnost skel zjevně nižší než 70 %, pak musí být také logické, že překročení

zákonem stanovené meze se rozumí situace, kdy je propustnost skla zjevně nižší než oněch 70 %. Žalovaný má dále za to, že spolu pojmy ztmavení a propustnost souvisejí. Pokud je sklo ztmaveno, snižuje se tak jeho propustnost. K námitce ohledně výše pokuty žalovaný uvedl, že v případě hodnocení osoby řidiče je možné přihlížet ke všem záznamům v evidenční kartě řidiče, jelikož tato skutečnost vypovídá často o chování řidiče v provozu na pozemních komunikacích. Pokud byla žalobci uložena sankce pokuty vyšší, než je její zákonné minimum, pak je evidentní, že tato skutečnost byla žalobci přičítána k tíži. V odůvodnění sankce je navíc uvedeno, že žalobce má 6 záznamů v evidenční kartě řidiče. Rovněž z odůvodnění plyne, že správní orgán přihlédl ke kritériím, jež vymezuje ust. § 12 zákona o přestupcích, které v napadeném rozhodnutí také vymezil. Žalovaný nepovažuje za nutné rozebírat v rozhodnutí jednotlivá kritéria, pokud je správní orgán nepovažuje ani za přitěžující, ani za polehčující. K sankci zákazu činnosti žalovaný uvedl, že zákon o silničním provozu pojednává pouze o uložení zákazu činnosti, jež spočívá v zákazu řízení motorových vozidel. Správní orgán nemá povinnost ve výroku o sankci uvést, že byla pachateli přestupku uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel skupiny B. Postačí, pokud správní orgán uvede, v jaké konkrétní věci je uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, odkdy a dokdy tento platí, a případně, zda do něj byla započítána doba zadržení řidičského průkazu. Dle žalovaného správní orgány se zcela dostatečně vypořádaly s hodnocením materiálního znaku přestupku a vyslovil nesouhlas s tvrzením žalobce, že by žalovaný považoval materiální stránku přestupku za naplněnou už jen z titulu naplnění formálních znaků přestupku. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K neuvedení bodového postihu ve výroku žalovaný poznamenal, že uvedení bodového postihu není obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 114/2014-55. Přestupkový zákon v ust. § 11 jednoznačně taxativně vymezuje jednotlivé sankce, mezi nimiž žádný záznam bodů není.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Ze správních spisů Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí a žalovaného soud zjistil následující skutečnosti. Dne 30.8.2015 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 30.8.2015 v 14:47 hodin v obci Ostravice na silnici I/56 v blízkosti autobusové zastávky Ostravice, Panelové domy ve směru jízdy na Frýdek - Místek bylo zastaveno a kontrolováno hlídkou dopravního inspektorátu vozidlo Škoda Octavia Combi, RZ X, které řídil žalobce, jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu. Kontrolou vozidla bylo zjištěno, že nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť má ztmavena přední boční autoskla pod zákonem stanovenou mez. Tato hodnota nebyla měřena přístrojem. Na předních bočních autosklech je vylepen atest, s uvedením celkové propustnosti 20 %, kategorie V. Vzhledem k tomu, že řidič nesouhlasil s vyřešením přestupku na místě v blokovém řízení, bylo sepsáno toto oznámení přestupku s tím, že věc bude projednávat příslušný správní orgán. Žalobce se odmítl vyjádřit a listinu podepsat. S tímto oznámením přestupku koresponduje úřední záznam policisty pprap. P. S., který kontrolu prováděl společně s velitelem hlídky pprap. K. S oznámením přestupku koresponduje rovněž doklad o výsledku technické silniční kontroly, který žalobce

rovněž odmítl podepsat. Ve spise je rovněž fotodokumentace předmětného vozidla s detailem nálepky – atest na předních bočních sklech s textem: ATEST 8 SD 3206.GLOBAL, celková propustnost: 20 %, kategorie: V. Fotografie byly pořizovány za slunečního svitu, přičemž podle vrhajícího stínu je zřejmé, že 3 fotografie zachycují vozidlo z boční strany, na kterou sluneční paprsky nedopadaly, přičemž je zřejmé, že pravé přední boční sklo je zatemněno zjevně na propustnost nižší než 70 % a shodný vizuální vjem plyne i z fotografie levého předního bočního skla, na které dopadaly sluneční paprsky. Ve spise je rovněž výpis z evidenční karty řidiče ze dne 14.9.2015, přičemž k tomuto datu obsahovala 6 záznamů o spáchání přestupků žalobcem.

Za řízení před správním orgánem I. stupně žalobce udělil plnou moc zmocněnkyni paní R. M., která se dostavila k ústnímu jednání nařízenému na 7.12.2015. Žalobce se nedostavil. Správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku ze dne 30.8.2015, úředním záznamem pprap. S. z téhož data, dokladem o výsledku technické silniční kontroly ze dne 31.8.2015, fotodokumentací přestupku a výpisem z registru řidičů. K těmto důkazům zmocněnkyně žalobce neměla žádné námítky a nežádala doplnění důkazů. Poté, co byla vyzvána k přednesu závěrečného vyjádření k věci, sdělila, že tak učiní do 11.12.2015. Současně bylo vyhověno její žádosti o poskytnutí fotokopie spisového materiálu od čísla listu 1 – 6 a dále číslo listu 7 – 14.

Před vydáním rozhodnutí správním orgánem I. stupně bylo zmocněnkyní žalobce zasláno vyjádření k dané věci, v němž byla namítána nesprávná právní kvalifikace, dále, že policisté neprovedli měření propustnosti bočních skel příslušným přístrojem, že propustnost dovozovali pouze z nějaké „nálepky“, která nemá v žádném případě vypovídající hodnotu, dále žalobce uvedl, že má ve svém vozidle sluneční clony připevněné na skla vozidla, aby na něj nesvítilo slunce, že tyto clony jsou v černé barvě a mohlo dojít k optickému zkreslení propustnosti bočních skel vozidla, která se tak mohla jevit jako ztmavená nad zákonem stanovenou míru. Žalobce rovněž namítal, že rozhodného dne panovala mimořádně dobrá viditelnost, kdy sluneční svit dostatečně eliminoval jakékoliv nebezpečí v podobě snížené viditelnosti z vozidla, jež hypoteticky mohlo mít ztmavená skla. V době spáchání přestupku, kdy byla dobrá viditelnost, řídký provoz, nemohl v žádném případě „závažným způsobem bezprostředně ohrozit bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. K tvrzení, že na pozemní komunikaci nebyl téměř žádný provoz, žalobce navrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí policistů. Žalobce navrhl k prokázání uvedených tvrzení ohledání vozidla, aby bylo dáno najisto, že ve slunečném počasí je z vozidla dobrý výhled.

Ze spisu plyne, že správní orgán I. stupně poté již spis o žádné další podklady nedoplňoval a 3.2.2016 vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 30.8.2015 v 14:47 hodin v obci Ostravice, na silnici I. třídy č. I/56, poblíž autobusové zastávky „Panelové domy“, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, RZ X s přípojným vozíkem vlastní výroby RZ X a kontrolou bylo zjištěno, že vozidlo nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť přední boční autoskla byla ztmavena pod zákonem stanovenou mez. Tímto jednáním porušil povinnosti uvedené v ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v návaznosti na ust. § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a ust. § 40 odst. 2 písm. b) bod 2 vyhl. č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti vozidel. Zavinění z nedbalosti. Správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši

6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců odkazem na příslušnou právní úpravu a dále povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč a rozhodl o splatnosti pokuty a nákladů a dále je ve výroku uvedeno, že zákaz činnosti se započítává ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím. Odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

S žalobní námitkou žalobce, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, jak ukládá správnímu orgánu § 3 správního řádu, krajský soud nesouhlasí. Podstatou přestupkového jednání žalobce je, že v silničním provozu řídil osobní motorové vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto zvláštním předpisem je zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. K provedení tohoto zákona byla dále vydána vyhl. č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, jehož § 40 odst. 2 písm. b) bod 2 stanoví, že závadou podle odstavce 1 (odstavec 1 zní: jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí), je vždy v zasklení vozidla zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 70 % nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 (podle něhož fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona (podle něhož řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem), tak musí být postaveno najisto, že vozidlo, které fyzická osoba užila, nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tedy v konkrétní věci, že propustnost předních bočních skel vozidla žalobce byla nižší, než 70 %.

Dle názoru soudu správní orgány dostály povinností daným § 3 správního řádu a skutkový stav, k němuž správní orgány dospěly totiž, že zatemnění předních bočních skel vozidla žalobce bylo zjevně nižší než 70 %, byl zjištěn bez důvodných pochybností, a to jednak ze schvalovací značky na obou předních sklech – ATEST 8 SD 3206.GLOBAL, s údajem o celkové propustnosti skel 20 %, kategorie V a dále z pořízené fotodokumentace, z níž je vysoká míra zatemnění oken vizuálně patrná a to na obou předních bočních sklech, tedy i toho na pravé straně z pohledu od řidiče, na kterou sluneční paprsky nedopadaly. Zákonem stanovená mez propustnosti je u bočních předních autoskel 70 %. Ve shodě se správními orgány také soud za tohoto skutkového stavu považoval za nadbytečné provádět důkaz měřením propustnosti autoskel a v té spojitosti ohledáním vozidla. Tvzení žalobce, že nálepka na skle vozidla o propustnosti skel 20 % byla nalepena jeho přítelem jako pouhý vtip, soud považuje za účelové, uplatněné žalobcem ve snaze zbavit se odpovědnosti za daný přestupek. Soud shledává nedůvodnou i námitku žalobce, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s tím, proč důkazy navržené žalobcem považovaly za nadbytečné. Toto je v rozporu s obsahem odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

Správní orgán I. stupně neprovedení žalobcem navržených důkazů odůvodnil na straně 3 rozhodnutí a žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí.

Soud neshledává důvodnými ani námitky žalobce ohledně nesprávné právní kvalifikace přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., přičemž ve shodě s žalovaným za podstatnou považuje tu skutečnost, že vozidlo žalobce nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, konkrétně že propustnost předních bočních skel vozidla byla nižší než 70 % a již tato skutečnost sama o sobě ohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu a je naplněn materiální znak daného přestupku. Soud souhlasí s žalovaným, že pro naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku není podstatné, zda žalobce z vozidla dobře viděl, nebo ne, či zda na něj viděli, či neviděli ostatní účastníci provozu. Rozhodnou je skutečnost, že na vozidle žalobce nebyla autoskla, která by vyhovovala zákonným požadavkům. Nebylo tedy třeba zjišťovat, jak silný byl provoz v době spáchání přestupku, čili ve 14:47 hodin daného dne, a rovněž nebylo třeba provádět důkaz výsledkem policistů k intenzitě provozu na pozemní komunikaci v daný okamžik. Neprovedení důkazů správní orgány rovněž řádně odůvodnily ve svých rozhodnutích, žalovaný tak učinil na straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí.

Nedůvodnou soud shledává i žalobní námitku žalobce, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu není uvedená forma zavinění. Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů v ust. § 77 stanoví, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). V § 3 téhož zákona je uvedeno, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, a § 4 uvádí, kdy je přestupek spáchán z nedbalosti a kdy úmyslně. Uvedl-li správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí o přestupku „zavinění z nedbalosti“, pak dle názoru soudu tento výrok splňuje požadavky díkce ust. § 77 zákona o přestupcích stran formy zavinění.

K dalším výhradám žalobce ohledně výroku rozhodnutí o přestupku, konkrétně, že v něm absentuje uvedení bodového postihu, ve shodě s žalovaným krajský soud odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 114/2014-55, činí závěr, že ze zákona neplyne povinnost uvést do výroku rozhodnutí o přestupku bodový postih. Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že výrok rozhodnutí o přestupku je nesrozumitelný. Žalobce přitom argumentoval tvrzením, že ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že přední boční autoskla byla ztmavena pod zákonem stanovenou mezí a že zákon hovoří o zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %. Soud má za to, že i když právním předpisem, který byl vydán k provedení zvláštního právního předpisu, tj. zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích je vyhl. č. 341/2014 Sb., tedy právní předpis nižší právní síly, nemá to za následek nesrozumitelnost výroku, neboť pojem „zákonem“ (stanovenou mezí) je třeba vykládat v širším smyslu, a to v tom smyslu, že zahrnuje právní předpisy, tedy i právní předpis nižší právní síly. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že překročení zákonem stanovené meze se rozumí situace, kdy je propustnost skla zjevně nižší než oněch 70 % a pojmy ztmavení a propustnost spolu úzce souvisejí, neboť je-li sklo ztmaveno, snižuje se tím jeho propustnost.

Soud nesdílí ani výhrady žalovaného, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s hodnocením materiálního znaku přestupku. Soud v tomto směru zcela odkazuje na odůvodnění správních orgánů obou stupňů. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že žalovaný považoval materiální stránku přestupku za naplněnou už jen z titulu naplnění formálních znaků přestupku. Toto tvrzení žalobce z rozhodnutí žalovaného ani správního orgánu I. stupně neplyne. Správní orgán I. stupně na straně 5 rozhodnutí uvedl, že nebezpečnost jednání žalobce spatřuje v tom, že v důsledku zatemnění skel řidiči druhých vozidel a chodci nemohou rozpoznat řidiče a ztrácejí tak možnost reagovat na jeho chování a jasně je porušeno jedno ze základních pravidel bezpečného provozu, tj., že řidič musí co nejlépe vidět a být viděn a snižuje se i možnost rozpoznávat a reagovat na dopravní situaci za snížené viditelnosti. S hodnocením materiální stránky přestupku se v napadeném rozhodnutí žalovaný ztotožnil. Toto odůvodnění naplnění materiální stránky přestupku soud považuje za dostatečné. Namítanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí správního orgánu tak postiženo není. Co se týče hodnocení sankce správními orgány, pak z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na straně 5 plyne, že správní orgán přihlédl ke kritériím uvedeným v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Při hodnocení osoby řidiče bylo přihlíženo k tomu, že žalobce má 6 záznamů v evidenční kartě řidiče, tato skutečnost mu byla přičtena k tíži, a že proto byla také sankce pokuty stanovena vyšší, než je její zákonné minimum. Sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel byla stanovena v souladu s ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu. Ze zákona neplyne pro správní orgán povinnost ve výroku o sankci uvádět, že pachateli přestupku byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel skupiny B. Je-li tedy ve výroku uveden zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, pak tato formulace odpovídá dikci § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné nákladů nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 27.2.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně